

Al despedirse del Señor los comisionados, el patriarca San José le rogó encarecidamente que de un modo ú otro pusiera término á la escandalosa degeneracion de las romerías, y el Señor contestó á este ruego con acento y faz de profunda tristeza:

—¡Ay padre, Bizcaya sufrirá el castigo de esa degeneracion y otras, perdiendo lo que más ama en la tierra, y los que primero lloraran en Bizcaya tal pérdida, serán los padres y los hijos, los primeros como reos de culpas pasadas, y los segundos como reos de culpas presentes!—

Esto dijo el Señor. ¿Serán el cumplimiento de su terrible anuncio las lágrimas que hace diez años derraman en Bizcaya padres é hijos?

ANTONIO DE TRUEBA.

ERRIOCHOA BERE BIDEAN.¹

AZALKAYA: *Gizadiaren bizitza.*

Composicion señalada con PREMIO EXTRAORDINARIO.

Askaturik arkaitz chinchur
batean erriochoa,
dijoa bidean chur chur
chirrist egiñaz gaiñoa.

Seaska jaiotokia
izandu zuben mendiyán,
eta bear du obiya²
izan itsaso aundiyan.

Bere joanera luzean
zenbait suerte trukatu
igarorik, beardu an
bizi tristea bukatu.

Jotzen du mendiskaz bea,
kemenak zaizka eskasten,
joan bidea du obea,
bañan geldiko da azten.

(1) Véase pág. 112.

(2) Sepultura.

An eten, emen jo koska,
salta, joan, asi, gelditu,
bideak biurrak dauzka,
nai arren zuzen segitu.

Atariko idi ta beiyak,
jachirik bere lurrera,
ankaz mugiturik loyak
zikin uzten dute bera.

Eta dijoa igesi
kristal len zana argiya,
berriz nairik erakutsi
bere kopeta garbiya.

Bat batez emanik jira
mendi baten egalari,
kentzen da andik erdira
itzul egiñaz berari.

Zeñetan pozturik oso
abiatzen dan lasaitzen,
bañan uste gabe preso
du bere buruba jartzen.

Allegatzen da esturan
errota zarcho batera,
gero zilipurturik an
dediyen gaizki atera.

Triskillatuba guztiya
kentzen da indarrak illik,
ari batetik biziya
daramakila zintzillik.

Malko lodiyak emanaz
dijoa irtena gaizki,
biotza darama penaz,
nora dijoan eztaki.

Ala, du erraz chirristen
alderdi labañetara,
non segiruban dan jaisten
leku pintatubetara.

Ala asten da trebesten
arboldei ostoz jantziyak,
nola estropozka jotzen
suge-leku ta sasiyak:

Non segiruban gordetzen
dan mendi biren tartean,
ikusitakin dedin erortzen
gero arkaizte batean:

An betaz, betaz azaltzen
zaiola toki alaiya,
ostoz ta lorez estaltzen
dan leku oso galaiya:

Segitzen dubela pauso
neke gabeko eztiyan,
preskuran usai gozozko
estaliyaren azpiyan.

Bañan bezturik odoiyak,
turmoi turrumbak aitutzen
badira, etenik goiyak
urak bea dute jotzen.

Eta orduban loditzen
asirik erriochoa,
denboraz ezta kabitzen
bere tokiyan gaiñoa.

Eta alde denak joaz
ezin jarraituz ur lodik,
pasatutzen da itoaz
ibarretako artadik.

Segitzen dubela ala
bere bidean joan ta joan,
urruti ikusten dala
lasterka nola dijoan.

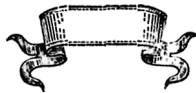
Bañan lasterka nola joan
ala ibiltze geldiyen,
obiratzen da gero an
itsaso zabal aundiyan.

Erriocho ur argiya
ekaiztez dalako loitzen,
¿nork daki diña garbiya
dan gero itsasoratzen?

.....
Gizadia da au bera,
alkarren baidute antza,
erriochoak gu gera,
ura da gure ekanza.¹

¡Ai! zer lezio aundiyan
onetaz jaso gintzaken,
¡ai! zeñek urak garbiyak
itsasoratu litzaken.

RAMON ARTOLA.

(1) Imágen.